

1

On s'explica la història de l'Osvald

11

L'Osvald era un jove elefant que havia aconseguit el seu gran somni: estudiar música. Feia els cursos de direcció al conservatori de la Gran Ciutat, on vivia amb la seva cosina Marcel·lina —cal dir que a la Ciutat dels Elefants no hi havia conservatori, ja que era força petita.

Els pares de l'Osvald, al principi, no volien que el seu fill fos músic ni que marxés de casa tan aviat. Ara, però, se sentien molt orgullosos d'ell. L'havien anat a veure dirigir el seu primer concert i es van emocionar de tan bé com ho va fer.

Però no tot havia estat tan senzill: el primer dia de l'Osvald al conservatori va

ser un veritable daltabaix. Primer va fer miques el piano i va tenir un gran problema amb la flauta travessera. Després, com que tenia massa força, va destrossar tots els instruments de percussió; quan va provar els de corda, com que no tenia dits, va trencar totes les cordes de l'arpa i dels altres instruments. I amb els de vent, va provocar un huracà dins de l'aula. Per sort, l'Osvald no es va rendir i finalment va trobar el seu lloc en el camp de la música: seria director. Podia dirigir amb la trompa, i ni la seva força, ni la seva bufera ni el fet de no tenir dits no li impedirien poder ser un bon músic. Així, res ni ningú no corria perill al seu costat.

Ara feia el darrer curs de direcció. Havia fet molts amics i estava més feliç que un gínjol. El seu millor amic, un nan que es deia Pol, estava estudiant violí i també cantava al cor que dirigia l'Osvald. Tots els integrants de la coral s'havien convertit en bons amics.

No era estrany que s'hagués fet amic d'un nan, d'una girafa i d'un elf. La

Gran Ciutat era coneguda per ser un exemple de convivència: hi vivia gent de tota mena: gegants, monstres, persones, elfs, extraterrestres, animals de tot tipus...

De fet, la cosina Marcel·lina tenia per veïns una família nombrosa de cucs, i un gegant solter. Més d'un cop, parlant amb la mare dels cucs li havia dit:

14

—Eulàlia, estic encantada de tenir l'Osvald a casa. No saps pas com m'ha canviat la vida. Ara sempre tinc jovent entrant i sortint i em sento més jove, molt més jove.

—Sí que se't veu més animada. Me n'alegro molt, Marcel·lina —li va respondre l'Eulàlia.

El jove elefant, amb la cosina, se sentia com a casa. Des del moment que va arribar a la Gran Ciutat es va adonar que no tindrien cap problema. Els pares de l'Osvald estaven molt tranquils sabent que la Marcel·lina cuidava el seu fill.

2

On l'Osvald explica el seu neguit

15

Així era la vida del jove elefant. Estava molt content de com anaven els seus estudis i la direcció li agradava d'allò més. Els matins els tenia ocupats amb les classes i, tres cops la setmana, dirigia el cor del conservatori. També havia començat a anar al gimnàs i de tant en tant jugava a tennis amb el seu amic Pol.

L'Osvald era molt feliç, encara que no del tot. Hi havia una cosa que li costava molt d'acceptar: no podia tocar cap instrument. No s'hi havia resignat encara i no havia deixat de donar-hi voltes. Ja havia provat tots i cadascun dels instru-

ments que existeixen i havia vist que no en podia tocar cap. Què podia fer? Segur que si hi pensava hi trobaria una solució. Ell, però, no l'havia trobat. La veritat és que no ho havia dit a ningú perquè encara se sentia avergonyit d'haver trencat tantes coses al conservatori...

Malgrat tot, com que ja havia passat força temps, l'Osvald va decidir parlar-ne amb en Pol. Un dia, mentre menjava xocolata amb melindros per berenar, l'elefant va pensar que aquell era el moment idoni per explicar-li-ho.

—Saps què em passa, Pol? —va dir l'Osvald—. No em puc treure del cap que no pugui tocar cap instrument, em sap més greu...

—Òndia, Osvald! —va respondre en Pol—. Continues donant voltes a això? Em pensava que t'havies oblidat del tema. No recordes el que et va passar? Quan hi penso... Encara hi ha els senyals de l'huracà a la classe.

—Com vols que no ho recordi. Quina vergonya que vaig passar! —va respondre

l'Osvald—. Si existissin instruments per a elefants, tot això no m'hauria passat...

En Pol es va quedar una estona en silenci. No li agradava veure així el seu amic. De sobte, li va venir una idea al cap i va dir:

—Osvald! No t'emocionis gaire, però se m'acaba d'acudir una cosa. Tinc un amic, en Kurt Perskla, que és lutier; ja saps què fan, oi?

—I tant! —va respondre l'Osvald—. Són els artesans que fan els instruments de corda, els violins, les violes, etc. Però, què vols dir, que em pot ajudar?

—Doncs no ho sé —va dir el nan—, però li ho podríem anar a preguntar. El que passa és que no viu a la Gran Ciutat, sinó força més lluny. I no hi podem anar en tren, hi ha massa quilòmetres; haurem d'agafar un avió.

—Què dius ara! Si mai no he anat en avió, jo! —va exclamar l'Osvald molt il·lusionat—. Quan ho expliqui als pares no s'ho creuran! I quin és aquest lloc tan i tan lluny?

—És el País del Nord, que, per cert, és molt conegut perquè allà la música és molt important. A totes les escoles els nens aprenen a tocar un instrument —va respondre en Pol.

—Sí, ja ho havia sentit dir... Tant de bo a tot arreu fos igual. I creus que el teu amic sabrà què fer? —va preguntar l'elefant.

—No n'estic segur, però no hi perdem res si parlem amb ell directament. A més, estic convençut que t'agradarà molt conèixer en Kurt. Què me'n dius? Anem de viatge? —va dir el nan, molt content.

—Saps què et dic, Pol: anem de viatge! País del Nord, ara venim! —va dir l'Oswald, molt animat i amb un somriure immens a la cara.

